Advent: 21 de Desembre

Text de l'Evangeli (*Lc* 1,39-45): I aixecant-se Maria en aquells dies, se n'anà a la muntanya amb diligència a una ciutat de Judà. I entrà en la casa de Zacaries i saludà Elisabet. I s'esdevingué que, quan Elisabet sentí la salutació de Maria, l'infant exultà en el seu ventre, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant, i amb gran veu exclamà, i digué: «Beneïda tu entre les dones, i beneït el fruit del teu ventre. I d'on em ve això que vingui la mare del meu Senyor a mi? Perquè vet aquí que, tan bon punt arribà a les meves orelles la veu de la teva salutació, exultà de goig l'infant en el meu ventre. I benaurada la que ha cregut que es compliran les coses que li han estat dites de part del Senyor».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I benaurada la que ha cregut»

Mn. Àngel CALDAS i Bosch
(Salt, Girona, Espanya)

Avui, el text de l'Evangeli correspon al segon misteri de goig: la «Visitació de Maria a la seva cosina Elisabet». Es ben bé un misteri! Una silenciosa explosió d'un goig profund com mai la Història ens ho ha narrat! És el goig de Maria, que acaba de ser mare, per obra i gràcia de l'Esperit Sant. La paraula llatina "gaudium" expressa un goig profund, íntim, que no esclata per fora. Malgrat això, les muntanyes de Judà es cobriren de goig. Maria exultava com una mare que acaba de saber que espera un fill. I quin Fill! Un Fill que pelegrinava, abans de néixer, pels corriols pedregosos que portaven a Ain Karen, arrebossat en el cor i en els braços de Maria.

Goig en l'ànima i en el rostre d'Elisabet, i en el nen que salta d'alegria dins les seves entranyes. Les paraules de la cosina de Maria travessaran els temps: «Beneïda sou vós entre totes les dones i beneït és el fruit del vostre sant ventre!» (cf. Lc 1,42). El rés del Rosari, com font de goig, és una de les noves perspectives descobertes per Joan Pau ll en la seva Carta apostòlica sobre El Rosari de la Verge Maria.

La joia és inseparable de la fe. «I d'on em ve això que vingui la mare del meu Senyor a mi?» (Lc 1,43). L'alegria de Déu i de Maria s'ha escampat arreu del món. Per a donar-li pas, només cal obrir-se per la fe a l'acció constant de Déu en la nostra vida, i fer camí amb l'Infant, amb Aquella que ha cregut, i de la mà enamorada i forta de sant Josep. Pels camins de la terra, l'asfalt o les llambordes o els terrenys fangosos,

un cristià porta damunt seu, sempre, dues dimensions de la fe: la unió amb Déu i el servei als altres. Tot ben junt: amb una unitat de vida que faci que no hi hagi solució de continuïtat entre una cosa i l'altra.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Des que ho va saber, Maria amb l'alegria del seu desig, es va dirigir a les muntanyes. Plena de Déu, com no anava a elevar-se amb afany cap a les altures? La lentitud en l'esforç és estranya a la gràcia de l'Esperit» (Sant Ambròs)

- «La visita de Maria a Isabel mena a una trobada entre Jesús i Juan en l'Esperit Sant. Jesús és el més jove, el que ve després. Però és la seva proximitat el que fa saltar Joan al si matern i omple a Isabel de l'Esperit Sant» (Benet XVI)

- «Elisabet és la primera de la llarga sèrie de generacions que declaren Maria benaurada: 'Benaurada aquella que ha cregut (...)' (Lc 1,45); Maria és 'beneïda entre totes les dones' perquè ha cregut en el compliment de la paraula del Senyor (...). Per la seva fe, Maria va esdevenir la mare dels creients gràcies a la qual totes les nacions de la terra reben Aquell qui és la benedicció mateixa de Déu: 'Jesús, el fruit beneït del vostre ventre'» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.676)